

L'OPINIÓ

EDITORIAL

EL DEURE DE CATALUNYA

Els pobles, com els homes, tenen deures innegables a defensar, més, però, també certs deures, l'acompliment dels quals constitueixen, per a moltes vegades, la glòria més alta. El deure primer dels pobles capaços de sentir la pròpia responsabilitat davant la Història, és el de situar-se com a protagonistes en la conquesta dels ideals humans i nacionals.

Heus ací el deure altíssim de Catalunya en l'hora present. L'acompleix com tenim dret a esperar de la seva capacitat política i de seves possibilitats d'acció?

Podem de confessar sincerament que aquella Barcelona que se'ns mostra avui ençà, com predestinada a un desenvolupament formidable, alliberador dels pobles, no vibra amb l'entusiasme que voldríem aquells que hi tenen de tota la vida, posada l'esperança més ardent.

La gran Ciutat, de tradició rebel i heroica, resta muda i com indiferent a la crida que li fan, tot recordant les seves gestes exemplars d'altres vegades, les altres ciutats de Catalunya i el carrer d'Espanya.

Això és degut a què ha perdut la confiança en ella mateixa, com l'ha perduda en la seva pròpia força tot el poble de Catalunya.

Durant la primera dictadura del Règim, exercida pel seu mandatari general Primo de Rivera, a Catalunya, podem dir-ho sense pretensions, — tan poderosa la protesta latent, tan gran era la passió combativa de les generacions selectes, que arribarem a superar, en moltes vegades, que aniríem davant, com a poble lliure, del moviment alliberador de tot Espanya. Poc a poc ha vingut després el desengany amarg.

On la gent pensava trobar entusiasmes, acció, programes concrets, afany d'interès, voluntat ardida, hi desconfia només excepticisme, vacilla-

cions, confusió, petiteses, despreciable covardia.

Si hagués reeixit l'ampla Unió d'Esquerres, propugnada fa molt més d'un any per L'OPINIÓ, Catalunya hauria donat l'exemple als pobles hispànics, d'un aplegament estructurat d'homes lliures disposats a actuar per a la implantació d'un programa mínim, noble i generós, i en el darrer moviment de desembrar no ens hauríem vist obligats a anar a remolc dels altres, sinó que ens hauríem trobat en el lloc d'honor i al davant de tots.

Alguns dels mateixos que sabotejaren aquella Unió anaren, fa poc temps, a Madrid, a pidolar als qui havien assolit la direcció del moviment, un reconeixement dels drets de Catalunya.

No és aquesta la manera d'enaldir un poble davant la posteritat.

Cal que no ens mostrem moralment i políticament inferiors, com es mostren els pidolaires, a aquells que exposen la vida, la llibertat i la hisenda per un ideal. El que convenia era dir-los-hi ben alt als homes d'acció d'Espanya: "Compteu amb nosaltres, sense reserves, per a la lluita, i després de la victòria establirem com a pobles i com a homes lliures les noves normes de convivència entre nosaltres".

Victoriosos els uns i els altres no hauria d'haver-hi qui demani i qui concedeixi, sinó que, tots plegats, volun-

tàriament, ens unirem, d'una manera ferma, amb llaços d'amistat fraterna, consagrada per la sang de les nostres víctimes gloriosament caigudes.

No es tracta de demanar coses que si guanyem ens les podrem prendre amb les mans sense que cap home liberal s'hi oposi.

Es tracta d'acudir a la lluita i de dur-ne la iniciativa si és possible.

Si no ho féssim així els catalans, res no podríem reclamar dignament, perquè res no ens mereixiríem. No ens caldria altre remei que seguir la ruta dels vencedors.

No és, certament, aquesta la nostra voluntat.

Millor ens escau el gest rebel i el sacrifici dolorós, que no la veu trista del pidolaire.

El que no hem d'oblidar és que la República serà d'aquells que més hagin fet per a guanyar-la.

Es innegable que a Madrid hi ha una minoria intel·lectual selecta, producte de la Institució Lliure d'Ensenyament de la qual pot esperar molt el nou Règim, però també és cert que la veritable República només pot sostenir-se si l'ajuda el poble.

D'altra manera o cauria tot seguit o es faria, fatalment, pretoriana.

Només el concurs fervent i coratjós del poble pot salvar-la, i és evident que el poble de Catalunya, Barcelona especialment, posseeix, si hom sap aprofitar-la, una capacitat de xoc formidable.

Barcelona sola és prou, si hi posa tot l'entusiasme, de sostenir la República a Catalunya i a tot Espanya, per poc que sigui ajudada per la resta del país.

De la Conferència d'Esquerres pot i ha de sortir-ne el partit combatiu capaç de fer que Catalunya, retrobada la seva ànima, i enaltida ella mateixa pel foc purificador de l'entusiasme, ocupi el primer lloc en les properes lluites per l'enaltiment de tots els pobles hispànics.

REPUBLICANS D'ESQUERRA, FORMEU EL PARTIT UNIC